

„Zou deze Cardozo nog ándere talenten bezitten dan het verwerven van kostbare schalen? Zij sprak daareven gemeenzamer over hem, dan het een huishoudster betaamt. Dit is een vrouwtje, dat haar wereld kent. Dit is elegant, gracieus, jong, lieflijk. . . .” En het gedachtenspel wordt begeleid door een lichte muziek, want Rosa doet ginds porcelein en tin en licht tinkelend koper door elkander klinken als rinkelen er arrebellén. En daardoorheen stappen drie ongelijk tikkende klokken, en uit een van die klokken komt een speelwijsje los.

De secretaris van Loftinge is geboeid door Rosa's bekoorlijk nabij zijn. Reeds brouwt zijn lust in avontuur denkbeelden, die hij niet heelemaal wil uitwerken. De ivoren knop van zijn wandelstok, die naast hem staat, glanst hem tegemoet als een schalksch maantje. Het lijkt van Rupelmonde of alle seconden langer duren dan gewoonlijk. En hij gelooft ook, dat alles langer duren móét.

Hij proeft de oogenblikken als druppels likeur. En de duisternis groeit. — En mét de duisternis de nadrukkelijkheid van de geluiden. Er is een, bijna spottend, gepraat van oude klokken om hem heen in een taal die hij niet verstaat.

Er is het gerinkel en getinkel van kleine kunstvoorwerpen, door een lichte vrouwenhand beroerd, en dat herinneringen wekt aan de schellen en tamboerijnen van een naakte ballet-danseres. Zijn hart bonst luide. . . .

„Het is een oud hart,” zegt een duivel, diep binnen hem.

Dáár is zij terug. Daar buigt zij, krachtig en behendig onder het gebeeldhouwd poortje door, dat de twee vertrekken scheidt. — Dán, komt ze vóór hem staan. Twee blanke armen heffen zich omhoog, boven een ravenzwart hoofd. En binnen de omvattende handen daar kleurt, mat blauw, de lang-begeerde schotel, het sluitstuk van het porceleinen servies, de wonderdoenster, die de lacune zou wegnemen uit de handboeken der porceleinkunde. . . . Uitdagend houdt zij de schotel geheven, als wil zij hem, op het laatste oogenblik nog eens extra laten beseffen, van hoe uitzonderlijke waardij het kostbaar voorwerp was, en hoe zij de schaal maar zou hebben los te laten, om al zijn jarenlang gekoesterde verwachtingen te vernietigen. . .

En toch, — vlamt in van Rupelmonde plotseling de gedachte: dat zij de hevig begeerde schaal in gruizel zou kunnen laten vallen op den parketvloer, áls hij. . . . een oogenblik, als loon voor dat offer, haar ranke gestalte zou mogen sluiten in zijn armen. —

„Nou, — heb ik het niet mooi voor u ontdekt?” zoo vleit zij, met een onmiskénbare behaagzucht. — Van Rupelmonde is opgestaan. En als hij naast haar is, vlak aan haar zijde, zoodat hun ademen elkander bijna be-roeren, monstert zij hem met belangstelling. Hij is een voorname meneer, zoo stelt zij vast bij zichzelf, hij heeft dat onloochenbaar gedistingeerde, dat haar aangenaam streelt, en dat haar ijdelheid bevredigt. — En wrevelig